

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: V. T., nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR bytem X,
*zastoupen Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem,
se sídlem Malá 43/6, 301 00 Plzeň,*

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

za účasti

osoby M. A., nar. X,
zúčastněné na bytem X,
řízení:

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, č. j. OAM-9404-18/ZR-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce usiluje o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, č. j. OAM-9404-18/ZR-2023 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), jímž mu byla jednak zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „*ZPC*“), jednak stanovena lhůta k vycestování dle § 77 odst. 3 ZPC v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
2. Žalovaný své rozhodnutí opřel primárně o zjištění, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. 46 T 7/2019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. 1 To 7/2021, odsouzen k souhrnnému trestu (vzhledem k trestu uloženému mu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2020, sp. zn. 4 T 6/2018, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 2020, sp. zn. 3 To 56/2020) odnětí svobody na 5 let, a to za zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též jen: „*trestní zákoník*“) (a za sbíhající se zločin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku), a to ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Trestní soudy dospěly k závěru, že žalobce, který fakticky ovládal pět v jejich rozhodnutích blíže označených obchodních společností a měl dispoziční práva k jejich účtům včetně přístupu k internetovému bankovníctví, domlouval se zástupci dodavatelských firem poskytujících daňové doklady o fiktivních plněních finanční podmínky neexistujícího obchodu a výši odměny pro obě strany, dával pokyny jednatelům daných obchodních společností k převodům peněz fiktivním dodavatelům, domlouval s účetním systém plateb v rámci nezákonného obchodu, organizoval dodání dokladů s fiktivním plněním účetnímu, komunikoval s účetním ohledně sestavování přiznání DPH a kontrolních hlášení. Jednáním žalobce a jeho spolupachatelů bylo způsobeno zkrácení DPH o 17 553 689,50 Kč.

Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný porušil jeho procesní práva, neúplně zjistil skutkový stav věci, provedené důkazy nesprávně skutkově zhodnotil a věc nesprávně právně posoudil. Žalovaný dále nesprávně stanovil lhůtu k vycestování a splnění povinností stanovených napadeným rozhodnutím vylučuje plnění povinností uložených v rozhodnutí Okresního soudu Plzeň-město ze dne 9. 10. 2023, č. j. 32 PP 84/2023, kterým byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody.
4. Podle mínění žalobce žalovaný svým postupem a vydáním napadeného rozhodnutí porušil ustanovení § 2 odst. 3, § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 1, § 4 odst. 2, § 4 odst. 4 a § 8 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen: „*správní řád*“).
5. Žalobce v protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 4. 9. 2023 uvedl, že neohrožuje veřejný pořádek ve smyslu existence důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu, své tvrzení prokázal důkazními návrhy, jež byly obsaženy v písemném vyjádření žalobce ze dne 16. 9. 2023. Žalovaný na toto procesní vyjádření ani důkazní návrhy nijak nereagoval a bez dalšího vydal napadené rozhodnutí.
6. Žalovaný neposkytl žalobci procesní poučení o zjištěném skutkovém stavu, přičemž měl žalobce poučit o tom, že doposud neprokázal liberační důvody pro nezrušení povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k trvalému pobytu a měl také provést všechny důkazy. Na takové procesní poučení by žalobce reagoval dalšími důkazními návrhy a žalovaný by se mj. dozvěděl, že škoda uvedená v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. 46 T 7/2019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. 1 To 7/2021, byla včetně částky 2 701 784 Kč uhrazena. Dále by se žalovaný dozvěděl, že řada bezúhonných občanů a institucí ČR nabízí záruky za další řádné chování žalobce a že probíhá řízení o podmíněném propuštění žalobce.

7. Rovněž žalovaný neúplně zjistil stav věci, když nezjistil, že škoda uvedená v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. 46 T 7/2019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. 1 To 7/2021, byla včetně částky 2 701 784 Kč již uhrazena. Dále nezjistil, že žalobce byl veskrze kladně hodnocen z věznice a že mu byly uděleny čtyři pochvaly a kladná stanoviska. Žalovaný nezjistil, že od 15. 9. 2023 probíhá řízení o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž nevyčkal na rozhodnutí v této věci a namísto toho vydal napadené rozhodnutí. Žalovaný nezjistil, že celá řada bezúhonných občanů a institucí ČR nabízí záruky za další řádné chování žalobce a že byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se stanovením zkušební doby 5 let za současného stanovení dohledu probačního úředníka.
8. Žalovaný nesprávně skutkově zhodnotil provedené důkazy. Nevzal v potaz, že žalobci byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. 46 T 7/2019, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. 1 To 7/2021, uložen trest na spodní hranici trestní sazby a že u něj tak byly shledány výrazné polehčující okolnosti. Žalovaný nesprávně dovodil, že celá škoda, včetně částky 2 701 784 Kč nebyla uhrazena. Žalovaný učinil opačný názor než ředitel věznice a Okresní soud Plzeň-město, kteří uzavřeli, že účel výkonu trestu odnětí svobody je u žalobce plněn a že existuje předpoklad, že žalobce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody povede řádný život. Žalovaný také vzal nedostatečně v potaz, že žalobce žije v ČR 25 let a s výjimkou odsouzení vždy vedl řádný život. Po dobu více jak 20 let pracoval, podnikal a platil daně. Jeho trestnou činnost je třeba považovat za zjevný excés. Ve vztahu k nezletilému synovi žalobce uvedl, že je pravdou, že se o něj matka dokáže postarat, na druhou stranu by měl, pokud je to aspoň trochu možné, vyrůstat s oběma rodiči.
9. Podle žalobce žalovaný věc nesprávně právně posoudil. Argumentace žalovaného, že žalobce opakovaně závažným a dlouhodobým způsobem narušil veřejný pořádek, není namístě. Žalobce byl navíc během správního řízení seznámen s tím, že je u něj shledáván i důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tímto způsobem došlo k porušení procesních práv žalobce.
10. Žalobce má podle rozhodnutí o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody stanoven dohled probačního úředníka. Pokud má opustit území ČR, nebude se moci podrobit dohledu a přestane bez svého zavinění plnit podmínky podmíněného propuštění. Soud pak rozhodne o tom, že je žalobce povinen vykonat zbytek trestu, ten ovšem bude pobývat mimo území ČR a soud vydá na žalobce mezinárodní zatykač. Napadené rozhodnutí tak staví žalobce do bezvýchodné situace. Napadené rozhodnutí nedbá vzájemného souladu postupu řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce a řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

11. Žalovaný zcela nesprávně stanovil lhůtu k vycestování. Stanovená lhůta totiž nebere v potaz možnost podmíněného propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Otázkou je, zda a jakým způsobem se má na žalobce vztahovat lhůta 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce nebyl z výkonu trestu propuštěn, nýbrž byl podmíněně propuštěn. Podmíněné propuštění se formálně vzato stane propuštěním až v okamžiku, kdy nabyde právní moci rozhodnutí, že se žalobce ve lhůtě podmíněného propuštění osvědčil. Platnost povolení k trvalému pobytu ovšem již zanikla právní mocí napadeného rozhodnutí. Mimo jiné žalobce nemůže nastoupit do zaměstnání, neboť na území ČR nemá povolený žádný pobyt.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody až po pravomocném vydání napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce považoval skutečnost, že bude žádat o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, za opravdu významnou, měl požádat o přerušování řízení. Žalovaný dodal, že řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je pro správní řízení zcela irrelevantní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody samotné neznamena, že by zanikl důvod, pro který se řízení vede. Žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu, tím byl naplněn důvod pro zrušení trvalého pobytu žalobce.
13. Pokud žalobce uvádí, že nemůže plnit podmínky stanovené probační a mediační službou, protože musí vycestovat a pak na něj bude vydán zatykač, je nutné konstatovat, že žalobce odkazuje na stav věcí budoucí, který ani nemusí nastat. Pokud žalobce během řízení o podmíněném propuštění nikomu nesdělil zrušení svého trvalého pobytu, nelze tuto skutečnost považovat za pochybení žalovaného.
14. K údajnému pochybení žalovaného a porušení procesních práv žalobce žalovaný uvedl, že v oznámení o zahájení správního řízení s žalobcem byla jako důvod zahájení řízení uvedena skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný v rámci řízení postupoval zcela standardně a před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce seznámil s obsahem spisového materiálu. Pokud by měl v úmyslu řízení zastavit, nečinil by tak. Vzhledem k tomu, že byl žalobce vyzván k seznámení se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí, měl důvodně předpokládat, že dojde k vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu.
15. Ačkoliv žalobce opakovaně odkazoval na veřejný pořádek a jeho narušování, nebyla tato otázka předmětem řízení. Žalobce dále odkazoval § 174a ZPC, toto ustanovení se ale na dané řízení nevztahuje. Žalobce do řízení nedoložil žádné další materiály a rovněž nepožádal o lhůtu k jejich doložení do spisu ani nenavrhla konkrétní úkony. Žalovaný doplnil, že pro účely řízení ve věci není podstatné, zda žalobce zaplatil celou stanovenou částku či nikoli.
16. Žalobce dále uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 3, § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 1, § 4 odst. 2, § 4 odst. 4 a § 8 odst. 1 správního řádu. Podle žalovaného je tento žalobní bod nepřezkoumatelný a ryze formální, neboť není patrné, čím se vlastně měl žalovaný proti zmíněným ustanovením provinut.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

17. Žalovaný považuje za zcela absurdní tvrzení, že pokud by žalobci sdělil, že mu bude zrušen trvalý pobyt, doložil by další materiály ve svůj prospěch. Žalobce tak měl učinit během správního řízení. Pokud žalobce považoval za relevantní, že se za něj chce někdo zaručit, měl tak učinit a toto do spisu založit. Z žalobcova vyjádření rovněž nevyplývá, že by s ním bylo vedeno řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný uvedl, že důkazní návrhy, které by žalobce dle svého tvrzení žalovanému předložil, pokud by věděl, jak řízení dopadne, v daném případě stejně nemají vliv na vydané rozhodnutí.
18. K žalobě dále žalovaný uvedl, že nemá žádnou zákonem stanovenou povinnost vyzývat žalobce, aby prokázal liberační důvody pro nezrušení trvalého pobytu. V řízení bylo jednoznačně prokázáno splnění podmínek pro zrušení žalobcova trvalého pobytu. Skutečnost, že žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, nelze považovat za liberační důvod.
19. Žalovanému nepřísluší hodnotit, jak dlouho žalobce pobývá na území ČR ani to, z jakého důvodu byl odsouzen k trestu odnětí svobody na samé dolní hranici trestní sazby. Pro žalovaného je podstatné, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky za spáchání úmyslného trestného činu. Podotkl, že za ojedinělý exces se nedá považovat, že žalobce v rozmezí 8 měsíců opakovaně krátil daně, za což mu byl následně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 5 let.
20. S nejlepším zájmem nezletilého syna žalobce a Úmluvou o právech dítěte se žalovaný z úřední povinnosti řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí.
21. K argumentaci žalobce, že nebyl obeznámen s tím, že je u něj shledáván důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC a že argumentace žalovaného v tomto není namístě, žalovaný uvedl, že žalobce vytrhl část odůvodnění napadeného rozhodnutí z kontextu. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se jedná o reakci na žalobcovo opakované tvrzení, že aktuálně nenarušuje veřejný pořádek a nejsou tedy dány důvody ke zrušení trvalého pobytu. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že mu byl trvalý pobyt zrušen z důvodu naplnění § 77 odst. 1 písm. h) ZPC.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stanovil standardní lhůtu k vycestování tak, jak činil doposud v rámci skutkově shodných případů. Nikdy mu správními soudy ani Ústavním soudem nebylo sděleno, že činí nesprávně.

Vyjádření osoby zúčastněné nařízení

23. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že je manželkou žalobce od roku 2014, přičemž v roce 2011 se jim narodil společný syn. Osoba zúčastněná na řízení se musela dne 26. 9. 2022 podrobit závažné gynekologické operaci a již nemůže mít děti. Pokud by se s ní něco stalo, neměl by se o jejího jediného syna kdo postarat, v případě, že by žalobce neměl trvalý pobyt v ČR. Syn se v ČR narodil a je to jeho domov. Dále uvedla, že žalobce žije na území ČR více jak 25 let.

Další vyjádření žalovaného

24. Žalovaný k vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvedl, že ta ve svém vyjádření spekuluje o stavu, který v budoucnosti nastat nemusí. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí odůvodnil i nejlepší zájem dítěte s ohledem na zrušení trvalého pobytu žalobce. V rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řízení bylo v rodině nezletilého a jeho matky provedeno šetření místně příslušným orgánem sociálně-právní ochrany dětí za situace, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, a bylo zjištěno, že matka nezletilého samostatně a bez výhrad zvládá péči o nezletilého a je zabezpečena i po finanční stránce. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně nezasahuje do nejlepšího zájmu nezletilého.

25. Je nutné doplnit, že žalobce věděl nebo měl vědět, že pokud bude pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky za spáchání úmyslného trestného činu, bude mu dle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC zrušen trvalý pobyt. V daném řízení navíc žalovaný nemá povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, tudíž i délka pobytu žalobce je irelevantní.
26. Žalobci byl zrušen trvalý pobyt, nebylo mu ale stanoveno soudní či správní vyhoštění, není tak zcela vyloučen jeho další pobyt v ČR. Navíc pokud by se změnila rodinná situace, má žalobce možnost požádat o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny.

Jednání ve věci

27. Soud ve věci konal dne 10. 1. 2024 jednání. Zúčastnil se ho osobně žalobce se svým zástupcem, za žalovaného jednal na základě pověření Mgr. Vladimír Cvetler. Osobně se dostavila též paní Mariya Andrunevchyn, osoba zúčastněná na řízení.
28. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu, přičemž zdůraznil některé argumenty v ní obsažené. Trval na provedení všech navržených důkazů. Zástupce žalovaného rovněž odkázal na písemná podání, jež ve věci učinil, přičemž uvedl, že žalobní tvrzení jsou zčásti irelevantní, zčásti nedůvodná a zčásti nepřezkoumatelná. K důkazu navrhl opis z rejstříku trestů vztahující se k osobě zúčastněné na řízení, aby bylo prokázáno, že i ona byla odsouzena ve stejné trestní věci jako žalobce, ale jelikož byla odsouzena jen k podmíněnému trestu, nebylo jí pobytové oprávnění rušeno. Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřit k věci nechtěla. Žalobce se vzdal práva na náhradu nákladů řízení, žalovaný žádnou náhradu nákladů řízení rovněž neuplatnil.
29. Soud žádné důkazy neprovedl. Jde-li o důkazy, které jsou obsahem správního spisu (napadené rozhodnutí, samotný spis) se v soudním řízení správním k důkazu neprovádí. Ostatní žalobcem navržené důkazy pak soud vyhodnotil jako nadbytečné, neboť jimi nebylo možno prokázat žádné pro rozhodnutí ve věci významné skutečnosti. Jednalo se o podklady, které je možno vzhledem k právní úpravě využít v řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (např. záruky občanů či společenských organizací), ale z hlediska skutečností podstatných pro posouzení této věci relevantní nejsou. Tyto záruky totiž nic nevypovídají o tom, zda byl žalobce odsouzen za úmyslné spáchání trestný čin, ani nijak neumenšují zásah do veřejného pořádku, který byl daným trestným činem způsobem a nejsou ani vhodným vodítkem pro usuzování do budoucna. Osoby, které tyto záruky poskytují, nemají jak ovlivnit, že se žalobce nedopustí žádného dalšího trestného činu, a v souvislosti se svou zárukou ani nenesou žádnou odpovědnost. Jde tak jen o vyjádření jejich názoru. Soud rovněž nepovažoval za podstatné ani informace, jak se v čase vyvíjelo řízení o podmíněném propuštění žalobce v souvislosti s řízením o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu, ani skutečnosti, které by snad zjistil ze spisu Okresního soudu Plzeň-město vedeného ve věci žalobcova podmíněného propuštění. Otázku, zda byl v projednávané věci řádně zjištěn skutkový stav, je třeba hodnotit

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

autonomně. Konečně soud nepovažoval za nutné ani zjišťovat, zda žalobce informoval probačního úředníka o zrušení platnosti svého povolení k trvalému pobytu. Tato otázka může být podstatná z hlediska dalšího nastavení jeho probačního plánu dohledu, ale nikoli z pohledu tohoto řízení. Jako nadbytečný soud vyhodnotil i důkazní návrh žalovaného, neboť tvrzené skutečnosti vztahující se k osobě zúčastněné na řízení jsou patrné z trestního rozsudku založeného ve správním spise (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. 46 T 7/2019, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. 1 To 7/2021).

Posouzení věci

30. Jak plyne ze shora podané rekapitulace obsahu žaloby, uplatnil žalobce ve své žalobě celkem čtyři žalobní body. Tvrdí, že v průběhu správního řízení byla porušena jeho procesní práva, nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, když žalovaný neučinil některá z pohledu žalobce podstatná skutková zjištění a současně některé důkazy nesprávně vyhodnotil, věc nebyla řádně právně posouzena a byla nesprávně stanovena lhůta k vycestování.
31. Porušení svých procesních práv žalobce spatřuje v tom, že žalovaný nijak nereagoval na obsah jeho vyjádření učiněného dne 4. 9. 2023 do protokolu, dále v neprovedení důkazů, které navrhl ve svém písemném vyjádření ze dne 19. 6. 2023, a konečně v tom, že nebyl žalovaným poučen o tom, že dosud neprokázal liberační důvody pro nezrušení povolení k trvalému pobytu, na které byl žalobě připraven reagovat novými důkazními návrhy.
32. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl do protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 4. 9. 2023, že je přesvědčen, že neohrožuje veřejný pořádek ve smyslu existence důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu. To by bylo prokázáno důkazními návrhy, které žalobce uplatnil; kdyby však přesto správní orgán „pojal úmysl“ zrušit povolení k trvalému pobytu, pak je připraven učinit další důkazní návrhy.
33. Soud z obsahu napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný ve svém rozhodnutí aplikoval ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, přičemž po skutkové stránce považoval za podstatné to, že z rozsudků trestních soudů „je naprosto zřejmé, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let (...)“. Z obsahu odůvodnění pak vyplývá, že otázku narušení veřejného pořádku sice považuje v tomto kontextu žalovaný za irrelevantní, neboť ta je znakem skutkové podstaty jiného zákonného důvodu pro zrušení trvalého pobytu [§ 77 odst. 2 písm. a) ZPC], současně však ovšem posouzení závažnosti narušení veřejného pořádku provedl, jakkoli jen ve vztahu k požadavku plynoucímu z § 2 odst. 4 správního řádu. Učinil tak na str. 5-6 napadeného rozhodnutí, kde ve zkratce konstatoval, že ve veřejném zájmu není, aby na území ČR pobýval cizinec s nejvyšším pobytovým oprávněním, který se dopustí tak závažné ekonomické činnosti spáchané přímo proti ČR, přičemž zhodnotil závažnost spáchané trestné činnosti, když přihlédl k výši škody, jež měla představovat daňový výnos státu na DPH. Lze připustit, že žalovaný zbytečně v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobcovo jednání je nutné považovat rovněž za opakované zvláště závažné a dlouhodobé narušování veřejného pořádku právě ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZPC (str. 2 napadeného rozhodnutí). Z textace této zmínky je však zřejmé, že jde o vyjádření žalovaného učiněné nad rámec předmětu řízení, jde tedy o závěry, o které se napadené rozhodnutí neopírá.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Přestože se podle názoru soudu žalovaný měl této zmínky vystříhat, protože v kontextu napadeného rozhodnutí neplní žádnou roli, není možno současně dovozovat, že by žalobcova procesní práva byla touto zmínkou jakkoli dotčena. Žalovaný netvrdil, že by vedl řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu na základě § 77 odst. 2 písm. a) ZPC, ani podle tohoto ustanovení nerozhodoval, jak je patrné z výroku napadeného rozhodnutí. Nebylo proto ani třeba, aby se žalobce z pohledu skutkové podstaty obsažené v tomto ustanovení uplatňoval jakoukoli argumentaci.

34. Jde-li o otázku (ne)provedení důkazů, které žalobce navrhoval ve svém vyjádření ze dne 19. 6. 2023, jedná se žalobci o usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 21. 9. 2018, č. j. 20 Nt 3015/2018-3126, dotaz na Finanční úřad pro hlavní město Prahu a aktuální hodnocení z věznice. Ze samotného vyjádření žalobce ze dne 19. 6. 2023, jak je obsaženo ve správním spise, vyplývá, že citované usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 navrhoval žalobce k prokázání toho, že uhradil celou škodu způsobenou jeho trestnou činností, resp. že doplatil zbývající částku ve výši 2 701 784 Kč. Dotazem na Finanční úřad pro hlavní město Prahu mělo být zjištěno, že nárok na náhradu škody přiznaný rozsudky trestních soudů byl uspokojen a z jakých prostředků. Hodnocením věznice pak mělo být prokázáno, že se ve výkonu trestu žalobce chová řádně.
35. Povinnost zjistit náležitým způsobem skutkový stav věci tíží správní orgán. Dle § 3 správního řádu: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“* Tato povinnost je doplňována (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34) povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení. Podle § 52 správního řádu platí: *„Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“* Z citované právní úpravy však nelze dovodit, že by správní orgány byly bez dalšího povinny provést všechny účastníky případně navržené důkazy. Správní orgán vždy musí vážit, zda provedení konkrétního navrženého důkazu může přispět k objasnění skutkového stavu věci, resp. pro jeho rozhodnutí relevantních skutkových okolností věci. Pokud navržený důkaz nemůže přispět k objasnění relevantních skutkových okolností, správní orgán jej neprovede. Rozhodnutí o neprovedení účastníkem řízení navržených důkazů je však správní orgán povinen odůvodnit (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).
36. V posuzované věci uvedl žalovaný, že otázka, zda žalobce již zapravil škodu, kterou svou trestnou činností způsobil, je pro rozhodnutí ve správním řízení irrelevantní (str. 4 napadeného rozhodnutí), přičemž konstatoval: *„Jako okolnost ve prospěch účastníka nelze považovat to, že se fakticky dle vlastního vyjádření tzv. „vykoupil“ tím, že téměř celou škodu uhradil. Navíc, jak vyplývá z uvedeného, celá škoda, byť účastník tvrdí něco jiného, uhrazena nebyla, zbývá uhradit částku 2 701 784 Kč.“* Žalobci lze přisvědčit potud, že žalovaný neměl činit závěry o tom, že celá škoda nebyla uhrazena, pokud neprovedl důkazy, které v tomto směru žalobce navrhl k prokázání toho, že naopak celou škodu způsobenou svou činností již uhradil. Žalovaný měl za takové situace raději setrvat na svém závěru, podle něhož jde o otázku nerelevantní z hlediska řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, a dále se jí nezabývat. Pokud tedy žalovaný učinil skutkový závěr o tom, že škoda žalobcem uhrazena nebyla, aniž by provedl důkazy, jimiž mínil žalobce prokazovat, že škodu uhradil, postupoval nesprávně. Tato nesprávnost

v jeho postupu ovšem nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se skutečně jedná o otázku irelevantní z pohledu rozhodnutí ve věci. Nebylo třeba prokazovat, zda žalobce již uhradil škodu způsobenou jeho trestnou činností, případně z jaké části se tak stalo. Pochybení žalovaného při prokazování této skutečnosti tak nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

37. Jako irelevantní vyhodnotil žalovaný i otázku, zda se žalobce choval ve výkonu trestu odnětí svobody řádně (str. 7 napadeného rozhodnutí), přičemž ovšem poukázal na to, že si sám zprávu o chování žalobce z příslušné věznice vyžádal (jedná se o zprávu zpracovanou dne 20. 6. 2023 vychovatelem Věznice Plzeň-Bory J. Š., z níž se podává, že žalobci nebyl uložen žádný kázeňský trest ani odměna, žalobce je v pravidelném kontaktu s rodinou a přehled návštěv). I tento závěr je z hlediska relevantní právní úpravy nutno hodnotit jako správný, neboť skutečně ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) ZPC nespojuje žádné právní následky s řádným chováním cizince ve výkonu trestu. Soud ovšem nepřehlédl jistý rozpor v pozici žalovaného, který sice správně uzavřel, že zpráva o chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody je pro jeho rozhodnutí irelevantní, když navíc poukázal na to, že mu není zřejmé, co touto zprávou mělo být prokázáno, opomněl však v této souvislosti vysvětlit, proč si tedy tuto zprávu sám obstarával, když z ní plynoucí zjištění považuje (správně) předem za mimoběžné s předmětem řízení. I důkazy opatrované správními orgány z jejich úřední povinnosti by měly směřovat k prokázání skutečností relevantních pro rozhodnutí ve věci. Je zbytečné obstarávat důkazy, z nichž nelze nic podstatného vyvodit, a je paradoxní na jednu stranu vytýkat účastníku řízení, že takový důkaz navrhl, a současně jej za takové situace sám z úřední povinnosti obstarat. Těchto situací, kdy jsou jeho vyjádření v logickém rozporu s jeho postupy, by se měl žalovaný ve své činnosti vyvarovat.
38. Soud rovněž nepřehlédl, že žalobce v žalobě tvrdí, že zpráva o jeho chování ve výkonu trestu odnětí svobody opatřená žalovaným byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí neaktuální, aniž by jednoznačně uvedl, v čem. Soud se tak může pouze domnívat, že žalobce má na mysli informaci ředitele věznice o tom, že je podle jeho názoru dán předpoklad vedení řádného života žalobcem po jeho případném podmíněném propuštění z výkonu trestu, která byla vydána v souvislosti s řízením o jeho podmíněném propuštění vedeném trestním soudem, jak plyne z vyjádření žalobce na str. 5 žaloby, resp. že mu v mezidobí byly uděleny kázeňské pochvaly. V tomto aspektu je však třeba poznamenat, že ani tak by se nejednalo o informace podstatné z pohledu aplikované právní úpravy. Ani kdyby měl žalovaný vzít v potaz názor ředitele věznice o předpokladu, že žalobce dále povede řádný život, resp. že mu byly uděleny kázeňské pochvaly, nic by to nemohlo změnit na výsledku správního řízení. Současně je nutno poznamenat, že sám žalobce svůj návrh na opatření zprávy věznice formuloval za účelem prokázání svého chování ve *výkonu trestu*, nikoli za účelem prokázání názoru ředitele věznice na možnost, že po propuštění na svobodu povede řádný život. Nelze pak vytýkat žalovanému, že když odmítl provést důkaz navržený k prokázání určitého tvrzení, současně nezjistil skutečnost, o které podle důkazního návrhu ani tento důkaz neměl svědčit. Stejný závěr nutno učinit i pro případ, že měl žalobce na mysli tu skutečnost, že mu měly být nakonec uděleny čtyři kázeňské pochvaly.
39. Jako důvodnou nelze vyhodnotit ani dílčí námitku procesním pochybením žalovaného, která měla spočívat v absenci poučení, že žalobce dosud neprokázal liberační důvod pro nezrušení povolení k trvalému pobytu, resp. že žalobce nepoučil o zjištěném skutkovém

stavu. Především není zřejmé, jaký liberační důvod má žalobce na mysli. Správní řád ani ZPC však neupravují žádnou povinnost správních orgánů seznámit účastníka řízení se svým předběžným názorem na věc, případně s výzvou k doplnění konkrétních tvrzení či důkazních návrhů, jako je např. upravena v § 118a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu pro účely civilního řízení sporného. Za pravdu je v tomto směru nutno dát žalovanému, když poukazuje na to, že žalobce si musel být vědom, k jakému výsledku správní řízení směřuje, pokud jej žalovaný vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. To platí tím spíše, že ve správním řízení byl žalobce zastoupen advokátem, tedy právním profesionálem. Postup seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu připadá v úvahu jen „před vydáním rozhodnutí ve věci“. Jediným myslitelným rozhodnutím ve věci řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu je přitom právě rozhodnutí o zrušení platnosti takového povolení. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že pro zrušení platnosti tohoto povolení nejsou dány důvody, musel by správní řízení usnesením (procesně) zastavit, takže by nevydával rozhodnutí ve věci, a proto by ani žalobce neseznamoval s podklady pro jeho vydání. Žalobci zastoupenému advokátem tedy mohlo a mělo být zřejmé, k jakému výsledku správní řízení směřuje, pokud jej žalovaný vyzval, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce, pakliže měl v úmyslu tvrdit a prokazovat i jiné skutečnosti než ty, které již správnímu orgánu sdělil, neměl tedy žádný důvod s jejich tvrzením a případným označením důkazů sloužících k jejich prokázání jakkoli otálet a čekat na jakési poučení o dosavadních zjištěních týkajících se skutkového stavu věci. Měl k tomu také vytvořen procesní prostor, a to ať už v rámci průběhu řízení, v němž žalobce zaslal žalovanému své podání z 19. 6. 2023, tak po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 4. 9. 2023. Žalobcova procesní práva tak nebyla porušena.

40. Dále se soud zabýval žalobním bodem namítajícím nesprávné zjištění skutkového stavu.
41. V tomto směru lze navázat na to, co již soud uvedl výše. Přitom je nutno poznamenat, že volba okruhu skutečností relevantních pro rozhodnutí ve věci musí vycházet z aplikované právní úpravy. Ta v hypotéze příslušné právní normy stanoví skutečnosti významné pro nastoupení příslušného právního následku danou normou předepsaného. V projednávané věci bylo aplikováno ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) ZPC.
42. Podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“*
43. Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že v něm zákon podmiňuje zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu alternativně toliko buď pravomocným odsouzením soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, nebo opakovaným odsouzením soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V posuzovaném případě zvolil žalovaný prve zmíněnou alternativní variantu. K náležitému zjištění skutkového stavu, pokud jde o naplnění daného právního důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, tak bylo především nutno prokázat, zda byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky ze spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Že tento předpoklad v posuzované věci naplněn byl, nečiní sporným ani sám žalobce. NSS

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

však ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33 dovedl, že správní orgány se nemohou spokojit s pouhým odkazem na trestní odsuzující rozsudek vykazující znaky upravené v § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, ale s ohledem na požadavek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES se musí správní orgán zabývat kumulativně také posouzením toho, zda cizinec ohrožuje vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek. Takový postup se pak odrazí v odůvodnění jeho rozhodnutí, z něhož musí být zřetelné, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek.

44. Žalovaný, ačkoliv relevanci takového posouzení popíral, ji však fakticky provedl, jak už soud konstatoval výše, byť formálně toliko ve vztahu k požadavku plynoucím z § 2 odst. 4 správního řádu. Uvedl totiž: *„Správní orgán dále konstatuje, že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl v České republice pravomocně odsouzen za zvlášť závažnou ekonomickou trestnou činnost páchanou přímo proti České republice. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. S ohledem na závažnost trestné činnosti, které se cizinec dopustil, celkovou délkou nepodmíněného trestu odnětí svobody a rovněž s ohledem na velmi značnou způsobenou škodu České republice, je zde převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který cizinec hrubým způsobem narušuje. K tomu je nutné dodat, že jednání cizince přímo ohrožuje řádné fungování České republiky, neboť řádný výběr daní je jedním z hlavních pilířů příjmové kapitoly rozpočtu České republiky.“* Takové posouzení je podle názoru soudu ještě dostačující k zajištění splnění požadavku individualizace řízení a samy o sobě tyto úvahy představují v této konkrétní věci ekvivalent posuzování, zda cizinec s ohledem na závažnost svého protiprávního jednání ohrožuje veřejný pořádek ve smyslu čl. 9 odst. 3 směrnice.
45. Tvrzení, která žalobce nad rámec této skutečnosti uvádí s tím, že by mohla být žalovaným prokázána, pokud by řádně zjistil skutkový stav věci, jmenovitě, že se žalobcem probíhá řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, že byl nakonec podmíněně z výkonu trestu odnětí svobody také propuštěn, že za něj celá řada bezúhonných občanů ČR a institucí nabízí záruky, že celá škoda způsobená trestnou činností již byla uhrazena, že je z věznice veskrze kladně hodnocen a že mu byly uděleny čtyři pochvaly a kladná stanoviska, nejsou z pohledu aplikované právní úpravy nijak relevantní. Nevypovídají o naplnění předpokladů pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu ani po formální, ani po materiální stránce. Proto přestože řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu nepochybně bylo rozhodnutím, ve kterém byla žalobci uložena povinnost (výrokem II. mu byla stanovena lhůta k vycestování), takže na něj dopadá právní úprava obsažená v § 50 odst. 3 větě druhé správního řádu, podle něhož: *„V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“*, ani prizmatem tohoto ustanovení nelze spatřovat v postupu žalovaného pochybení, pokud nezjistil shora uvedená tvrzení žalobce. Nejde-li totiž o relevantní skutečnosti, žalovaný nebyl povinen je z úřední povinnosti zjišťovat. Žalobce je nepochybně byl oprávněn tvrdit a navrhopat k jejich prokázání důkazy; že tak ovšem neučinil, byť k tomu měl vytvořen procesní prostor, je výsledkem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jeho procesního postupu. Dokonce i v poměrech přestupkového řízení, v němž je obecně kladen nejsilnější důraz na zjišťování skutkového stavu správním orgánem z moci úřední, dospěl NSS k závěru, že ačkoliv obviněný z přestupku nemá povinnost se jakkoli hájit či nabízet ke svým tvrzením důkazní návrhy, přesto má-li v úmyslu tvrdit konkrétní skutečnosti a žádat, aby z nich správní orgán vycházel, je jeho povinností souladu s § 52 správního řádu z roku 2004 prokázat, co sám tvrdí (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). Není tedy nepřiměřené požadovat splnění takové povinnosti od žalobce v řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu. Vadou správního řízení tak nebylo ani to, že žalovaný nevyčkal výsledku řízení o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody; nejedná se tu o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, a proto nebyl důvod správní řízení přerušovat či vyčkávat na to, zda žalobce nakonec z výkonu trestu propuštěn bude či nikoli.

46. Žalobci je třeba připomenout, že řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody upravené v § 331 - § 333a zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, má zcela jiný předmět než správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Hmotněprávní podmínky podmíněného propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody zakotvené v § 88 - § 91 trestního zákoníku nijak nekorespondují s podmínkami zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC. Současně zákon ani neupravuje překážku ve zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v podobě kladného rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Nelze proto bez dalšího dovozovat, že skutečnosti, které jsou relevantní v jednom řízení, jsou stejně relevantní i v řízení druhém. Právě to však žalobce činí, když opakovaně poukazuje na to, že uhradil škodu způsobenou jeho trestnou činností, že ředitel věznice a posléze i Okresní soud Plzeň-město uzavřeli, že jsou splněny podmínky žalobcova podmíněného propuštění z výkonu trestu, že státní zástupce proti takovému rozhodnutí nebrojil stížností apod. Žádná z těchto skutečností nijak nesouvisí se zákonnými podmínkami zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, ani nepředjímá, jak má správní orgán rozhodnout v jím vedeném řízení. Stejně tak s ní nijak nesouvisí, že žalobci byl trestními soudy uložen trest na samé spodní hranici zákonné sazby. Ani v tomto případě nelze zaměňovat hmotněprávní podmínky ukládání trestu odnětí svobody s podmínkami zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) ZPC toliko vyžaduje, aby byl cizinci za úmyslně spáchaný trestný čin uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, což v projednávané věci bylo splněno. Rovněž není z hlediska právní kvalifikace relevantní, jak dlouho žalobce pobýval na území ČR, ani to, zda se v případě jeho trestné činnosti jednalo o zjevný excés z jinak řádného způsobu života (to je navíc poměrně sporné, neboť ve správním spise je založen opis z evidence rejstříku trestů, v němž má žalobce celkem tři záznamy). Žalobce také mylně tvrdí, že žalovaný učinil „přesně opačný“ závěr než ředitel věznice a Okresní soud Plzeň-město, kteří uzavřeli, že účel výkonu trestu je u žalobce plněn a že je předpoklad, že žalobce povede po propuštění z výkonu trestu řádný život. Není tomu tak, neboť žalovaný svým rozhodnutím nevyjadřoval svůj názor na to, zda v žalobcově případě je či není plněn účel výkonu trestu či na to, zda žalobce povede z hlediska trestněprávního řádný život či nikoli. Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí autonomně aplikoval zákonná hlediska obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, pročez není možné tímto způsobem stavět napadené rozhodnutí a usnesení o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody do kontrapozice. Obě tato rozhodnutí vychází ze zcela jiné právní úpravy a jsou založena na zcela jiných právně významných skutečnostech.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

47. Jde-li o tvrzení, podle něhož sice žalovaný správně uzavřel, že matka (v řízení před soudem osoba zúčastněná na řízení) je schopna se postarat o jejich syna, který by ale na druhou stranu, pokud to je jen trochu možné, měl vyrůstat s oběma rodiči, soud nijak nespornuje, že je obecně dán zájem nezletilých dětí vyrůstat v domácnosti s oběma svými rodiči, nečiní to ostatně sporným ani sám žalovaný. Není však patrné, kam s tímto konstatováním žalobce konkrétně míří. Napadené rozhodnutí mu totiž nezakazuje pobyt na území ČR. Žalobce si může opatřit jiné pobytové oprávnění (ostatně, sám soudu ve svém podání ze dne 6. 12. 2023 sdělil, že již požádal o udělení víza strpění, jakkoli během jednání soudu upřesnil, že o jeho žádosti dosud nebylo rozhodnuto) a zajistit svou účast na péči o nezletilého syna na jeho základě. Pokud tedy žalobce formuluje svou výtku vůči žalovanému správnímu orgánu právě jen tak, že je zájmem nezletilého syna, aby vyrůstal s oběma rodiči, lze potud uvést, že skutečně tento zájem svého syna měl mít na paměti v první řadě sám žalobce a trestné činnosti se vystríhat. Je však každopádně pozitivní, že se žalobce se žalovaným shodují, že péči o syna dokáže adekvátně obstarat i jeho matka. Podle názoru soudu se však v tomto případě nejedná o námitku tvrdící nesprávné či nedostatečné posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a ZPC. Toto ustanovení ostatně není v žalobě ani zmíněno, stejně jako v ní nejsou zmíněny skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí bude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromých či rodinných poměrů. Z toho důvodu také považuje soud za nadbytečné zabývat se opakovanými tvrzeními žalovaného, podle něhož v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nepřichází posuzování přiměřenosti jeho dopadů do úvahy již proto, že s tím zákon nepočítá (§ 174a odst. 3 ZPC). Postačí proto konstatovat, že názor žalovaného je nesprávný, neboť k řádně uplatněné námitce by takový dopad měl být posouzen s ohledem na mezinárodněprávní závazky ČR (např. čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech), jak to již opakovaně vyjádřila i judikatura NSS (srov. již rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-39, ale i mnohá další rozhodnutí kasačního soudu). Jelikož je však soud při přezkumu napadeného rozhodnutí v zásadě omezen uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž žalobní bod nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného uplatněn nebyl, není namístě se této otázce dále v tomto rozsudku věnovat.
48. I pokud jde o žalobní bod nesprávného právního posouzení, lze navázat na to, co bylo již řečeno výše. Korigovat je nutno žalobcovo tvrzení, podle něhož je zrušení trvalého pobytu preventivním opatřením, jehož smyslem je eliminovat na území ČR přítomnost osob, které ohrožují veřejný pořádek a u kterých je předpoklad, že budou pokračovat v protiprávním jednání. Takové tvrzení neobstojí již v konfrontaci s právní úpravou důvodů zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu obsaženou v § 77 odst. 1 a 2 ZPC. Bylo-li by možné redukovat důvody a účel zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu skutečně jen na prevenci z důvodu obav, že cizinec bude pokračovat v protiprávním jednání, pak by zákonodárce jistě neměl důvod upravovat celkem 16 skutkových podstat důvodů takového rozhodnutí. Jakkoli je tedy nutno i při aplikaci § 77 odst. 1 písm. h) ZPC přihlížet k otázce narušení veřejného pořádku, ačkoliv to přímo z textace citovaného ustanovení neplyne, nejde tu právě jen o otázku narušení veřejného pořádku, či nebezpečí, že konkrétní cizinec bude veřejný pořádek narušovat i v budoucnu. Tyto otázky jsou tak při aplikaci § 77 odst. 1 písm. h) ZPC podstatné z hlediska individualizace řízení a komplexnějšího zvážení rizik spojených s dalším trvalým pobytem žalobce na území ČR, resp. zásahu, kterého se jeho trestnou činností veřejnému pořádku dostalo, ale nejde o hlediska v tomto řízení primární či dokonce výlučná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

49. Jak už soud opakovaně uvedl, primárním předpokladem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v žalobcově případě bylo dle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC jeho odsouzení trestním soudem za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Tento důvod tedy v obecné rovině odpovídá veřejnému zájmu, aby se na území ČR nezdržovali (notabene s nejvyšším pobytovým oprávněním) takoví cizinci, kteří se zde dopustili relativně závažné trestné činnosti, což je vyjádřeno minimální hranicí délky uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody; zde tedy již primární úvahu o přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve vztahu k relativní závažnosti spáchaného trestného činu učinil zákonodárce. Právě jen v tomto znaku je právní úprava § 77 odst. 1 písm. h) ZPC navázána na hmotněprávní podmínky ukládání trestu obsažené v trestním zákoníku, neboť vychází z toho, že k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v takové délce lze v zásadě přistoupit jen na základě kvalifikovaných důvodů. Je-li však tato podmínka splněna, dále již ZPC nepožaduje, aby konkrétní uložená trestní sazba nebyla „mírná“ vzhledem k sazbě, kterou byl cizinec dle trestního zákoníku fakticky ohrožen apod. Do úvahy o výši trestu, který bude cizinci uložen, promlouvá celá řada hledisek upravených trestním zákoníkem, které je obtížné případně nemožné (či neúčelné) zvážit v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Není proto nutné při úvaze, zda cizinci zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, ještě dále (nad rámec zvážení problematiky zásahu do veřejného pořádku) přihlížet k tomu, zda mu byl trestním soudem uložen relativně přísný či relativně mírný trest.
50. Vadu nesprávného právního posouzení věci pak soud nespatřuje ani v tom, že případné vycestování žalobce z území ČR bude kolidovat s výkonem trestními soudy stanoveného dohledu. Obsah dohledu coby institucionalizované kontroly chování pachatele ukládané v souvislosti s podmíněným propuštěním odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody dle § 89 trestního zákoníku, je vymezen v § 49 trestního zákoníku tak, že se jím „rozumí pravidelný osobní kontakt pachatele s úředníkem Probační a mediační služby (dále jen „probační úředník“), spolupráce při vytváření a realizaci probačního plánu dohledu a kontrola dodržování podmínek uložených pachateli soudem nebo vyplývajících ze zákona.“ Účelem dohledu je pak jednak sledování a kontrola chování pachatele, čímž je zajišťována ochrana společnosti a snížení možnosti opakování trestné činnosti [§ 49 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku], resp. odborné vedení a pomoc pachateli s cílem zajistit, aby v budoucnu vedl řádný život [§ 49 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku]. Především je třeba uvést, že samo zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu ještě neznamená zákaz jeho pobytu na území ČR. Přímo tedy nijak s výkonem stanoveného dohledu nekoliduje. Bude na žalobci, aby otázku svého pobytového oprávnění řešil, a až způsob, kterým tak učiní, se následně může projevit v potřebě plán dohledu uzpůsobit. Za vytvoření náležitého probačního plánu dohledu je odpovědný probační úředník [§ 51 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku], a ve spolupráci s ním je proto také nutno řešit otázky správného nastavení probačního plánu dohledu tak, aby ten případně reflektoval případná omezení spojená s pobytovým oprávněním, které se žalobci na území ČR podaří získat.
51. Zákon tedy nevylučuje zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu u těch cizinců, kteří byli podmíněně propuštěni z výkonu trestu odnětí svobody při stanovení dohledu. Takové rozhodnutí proto není ani se stanoveným dohledem v rozporu, tím méně za situace, kdy žalobci nebyl zakázán pobyt na území ČR.

52. Žalovaný ani nebyl povinen z úřední povinnosti zjišťovat, zda se žalobcem probíhá řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Jak už soud uvedl výše, jedná se tu o otázku z hlediska předmětu správního řízení právně nevýznamnou. Žalobce ostatně mohl tuto skutečnost (resp. to, že o podmíněné propuštění má v úmyslu žádat) správnímu orgánu sám sdělit, považoval-li ji za podstatnou, což neučinil.
53. Soud neshledal ani vadu rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování. Žalovaný stanovil žalobci lhůtu k vycestování dle § 77 odst. 3 ZPC v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí, případně 30 dnů ode dne jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Podle názoru soudu není toto rozhodnutí vadné jen proto, že žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn toliko podmíněně. Jakkoli je z hlediska trestněprávního nepochybně rozdíl mezi podmíněným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody a propuštěním z něj např. po úplném vykonání trestu, projevují se tyto rozdíly opět v zásadě toliko v rovině trestněprávní (právě např. tím, že při podmíněném propuštění se stanoví zkušební doba a třeba i dohled), takže se předpokládá další rozhodnutí trestního soudu buď o osvědčení podmíněně propuštěného odsouzení, případně o výkonu zbytku trestu. Avšak z hlediska rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování je třeba vycházet z toho, že má být reflektována objektivní možnost vycestování příslušného cizince. Právě to je důvodem, proč žalovaný stanovil lhůtu k vycestování v alternativní podobě tak, aby tato lhůta neuplynula v době, kdy cizinec objektivně nemá možnost stanovené povinnosti vyhovět, tj. například jako v posuzovaném případě, když se bude ještě nacházet ve výkonu trestu odnětí svobody. Nadto je třeba uvést, že není korektní tvrzení žalobce, podle něhož se propuštěným formálně stane až právní mocí rozhodnutí o osvědčení dle § 332 trestního řádu. Především není možné automaticky předpokládat, že toto rozhodnutí bude vydáno; pokud by žalobce k tomu zavládl příčinu, může být rozhodnuto i o tom, že bude vykonán zbytek trestu odnětí svobody (případně učiněno i jiné, trestním řádem předvídané rozhodnutí). Především by však tato úvaha žalobce znamenala, že po celou dobu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nelze cizinci uložit lhůtu k vycestování. To ovšem zákon nepředpokládá. Ostatně, jak už soud shora uvedl, souběh výkonu dohledu a respektování stanovené lhůty k vycestování je možný, lhůta k vycestování neznamena zákaz pobytu žalobce na území ČR.
54. K věci se v průběhu řízení vyjádřila i manželka žalobce, a to v procesním postavení osoby zúčastněné na řízení. Poukázala na to, že se v září 2022 podrobila závažné gynekologické operaci a že má obavy, kdo by se o jejich syna postaral, pokud by se s ní něco stalo. Soud k tomu uvádí, že jde (naštěstí) jen o hypotetické obavy. Toho času není patrné, že by osobě zúčastněné na řízení akutně hrozilo nebezpečí náhlého fatálního zhoršení zdravotního stavu, tím méně v takové podobě, která by ohrozila péči o nezletilého syna žalobce. Proto nelze jen na základě těchto obav vyhovět návrhu osoby zúčastněné na řízení na zrušení napadeného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

55. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, a výrokem I. tohoto rozsudku ji tak zamítl.
56. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný se nicméně práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 10. ledna 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce